

וקראת לשבת עיונג

אלון מרין הפלסר באקדפ ובסולר פלאז

לתגובות, הערות והארות ולקבלת העלון בדוא"ל: alon102010@gmail.com

לע"נ שאול בן סלביה ע"ה | לע"נ אסתר מישה בת זהירה ע"ה | לע"נ יצחק בן מישה אסתר ע"ה | לע"נ שמעון בן חביבה ע"ה | לע"נ רחל שנה בת מנורה ע"ה

לרפואת כל חולי עמו ישראל ובכללם אביגיל בת אורה תחי', ולהצלחת כל התומכים והמסייעים בהפצת העלון ברוחניות ובגשמיות

מערכת העלון מאחלת לכל קוראיה פורים שמח!

גליון מס' 789
פרשת מי תשא
פורים דמוקפין
ט"ו אדר התשפ"ה

לאורו נלך

קווים מדמותו המופלאה של מרן
מלכא, רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל

והוא בתורה בל יחדל

עת אשר הוצרך מרן זצוקל"ה לעבור מדירתו
שבשכונת בית ישראל, שהיתה צרה מלהכיל - ב"ה
גדלה המשפחה, ורבו הספרים כמובן - באו כמה
מתלמידיו הנאמנים, שומעי לקחו, לעזור לו לשאת
את כל ספריו וכו'.

כידוע כשעוברים דירה, כל הבית כמרקחה, חבילות
חבילות נערמו, וכל הספרים אשר היו מרובים
מהרהיטים שבבית, צבורים חמרים חמרים, ובניו
הקטנים משתובבים בילדותם.

אך רבנו עומד עם הספר בידו, שקוע ומעיין בו
מבלי להשגיח ברעש הסובב אותו, וכאילו יושב לו
בספרייתו כאשר היתה באמנה איתו ולומד, כך היה
במשך פניו הדירה, עד כי סיימו לפנות את תכולת
הבית למשאית.

כן היה, בעת שבאו כמה מתלמידיו הוותיקים, לביתו
שבהר נוף, בפורים, לתת משלוח מנות למרן.

היתה זו שעת צהריים, עת שהבית כולו הומה מבני
ביתו של מרן, כן ירבו, שבאו לשמוח עמו ביום
הפורים, ומה מאד השתוממו לראות את רבנו, יושב
בספרייתו, רכון על ספרי הפוסקים אשר היו פתוחים
לפניו, ושותה בצמא את דבריהם, בו בזמן שבני ביתו
ואורחים יושבים מסובים, אוכלים ושותים ושמוחים
והבית כולו רעש והמולה...

"אין צורך בהרדמה!"

כעין זה, היה באחת הפעמים, שהלך מרן לרופא
שיניים והתלווה אליו אחד מחתניו. משהגיעו לרופא,
פנה רבנו ואמר לרופא: "דקה לפני שתתחיל את
הטיפול תודיעני, אין צורך בהרדמה".

הרופא אירגן את עצמו לטיפול עם כל התכשירים
שהוא צריך, והוא הודיע לרבנו שהוא מתחיל את
הטיפול, אמר לו רבנו: "בסדר!"

הרופא טיפל בשיניו כמידת הצורך ללא הרדמה, עקר
את השן, הוציא דם וכו'.

משסיים הרופא את מלאכתו, הוא נייענע את רבנו
ואמר לו: "כבוד הרב, הטיפול הסתיים..."

בפתח הגליון

ברכה"ג אלון מאיר ואלק שלום"א

אמונת חכמים - היא חיינו!

במהלך סיפור המגילה רואים, שגזירת השמד נגזרה על עם ישראל בגלל חוסר אמונת
חכמים, שלא צייתו להוראתו של מרדכי היהודי - לא להשתתף במשתה אחשוורוש.
והתשובה הגיעה על ידי שתיקנו פגם זה, ונשמעו להוראתו של מרדכי להתקבץ בתפילה,
אף על פי שבמבט אנושי היה נראה שמרדכי אשם בכל מה שקרה.

אמונת חכמים היא אחת מיסודותיו של העם היהודי. מעלתם הנשגבה של חכמי ישראל
מתאפיינת בדעת תורה ובכשרונם האדיר לראות בשכל ישר את הדברים. העצה שלהם היא
לא רק עצה נכונה, אלא היא מבחינת "צדיק גזור והקב"ה מקיים". על פי זה ניתן להבין את
הנאמר בתורה: "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל", מפרש בספרי: אפילו נראה
בעיניך שהשמאל הוא הימין והימין הוא השמאל, שמע להם.

יתכן בהחלט שעד שלא יצא הדבר מפי החכמים, היה הימין ימין והשמאל שמאל, כפי
שהדברים אמנם נראים. אך מכיון שאמרו על ימין שהוא שמאל, נהפך הימין להיות שמאל,
מכיון שכך גזר הצדיק, וממילא הקב"ה מקיים.

מסופר על שני בחורים שבאו מארצות הברית ללמוד בישיבת מיר בליטא וחלו במחלה
נדירה. קצרה יד הרופאים המקומיים מלהושיע, ולכן שלח אותם הגאון רבי ירוחם זצ"ל
משגיח הישיבה, אל אחד מגדולי הדור שישאלוהו אודות רופא הנמצא באזור מגוריו.
לפני שיצאו לדרכם הזהירים רבי ירוחם שיתיעצו עם הרב שהוא בכל פרט ולא ימרו פיו
חלילה. השניים יצאו לדרך, וכשהגיעו אל מקום מגורי הרב פנו אל בית הרב, וקבלו ממנו
הוראה מפורשת שאם ירצו הרופאים לנתחם אל יסכימו בשום אופן שיתבצע הניתוח אלא
על ידי רופא פלוני. אחד מהם ציית להוראות והתעקש לקבל את הטיפול אך ורק על ידי
הרופא שאמר לו הרב, ולאחר זמן הבריא. אבל חברו - כשבא לקבל את הטיפול במחלתו,
נעדר הרופא ההוא מהמקום, אי לכך אמר שהוא רוצה להמתין עד שיחזור. השפיעו עליו
הרופאים שיפנה אל רופא אחר שכן לא כדאי לדחות את הטיפול, מה גם שהרופא השני אף
הוא רופא מצוין. הדברים השפיעו עליו ולמרות אזהרת הרב הסכים שהניתוח יתבצע על ידי
הרופא השני. אחרי שלושה ימים נפטר הבחור. מספרים תלמידי ישיבת מיר שבמשך חצי
שנה בסיומה של כל שיחה שאמר רבי ירוחם בפני בחורי הישיבה, היה מזכיר את השניים
שנסעו להירפא, והיה מסיים בזה הלשון: זה ציית וזה לא!

כיצד זכו חכמי ישראל לבהירות השכל והבנה עמוקה בכל צרכי העם ברוחניות ובגשמיות?
מכח התורה הקדושה! אומר החפץ חיים: "יש בחיי האדם רגעים אשר הוא נאלץ להחליט
בענין מסוים ואינו יודע מה להחליט ויש ענין הנוגע לו עד נפש, ומי שאינו יודע מה לעשות,
הוא בא לידי יאוש. והנה לוחש לו אחד על אוננו: "הרי תוכל לשאול בעצתו של ה' יתברך
בכבודו ובעצמו". "איככה אוכל?" ישתומם האדם, ובאמת, אומר החפץ חיים, ניתנה
אפשרות זו לכל אדם ואדם! יש לנו תורה הכוללת תשובות על כל השאלות שבעולם.
הפתרון שמוצאים אותו בתורה הוא עצת ה'. יש לדעת שמלבד המצוות הכתובות בתורה,
רשומות שם גם עצות, עצות מנוסות, וכשם שהתורה נצחית גם עצתה היא נצחית".

אנו רואים בימינו שנתרבו בישראל ארגונים שונים בתחומי הפוליטיקה, הכלכלה, התרבות
והלאומיות המרבים בחיפוש עצות להטבת מצבינו. וראה זה פלא, מכל העצות הניתנות
מכל עבר, מחלת העם רק מכבידה ומוסיפה ואנו מתדרדרים מבחינה גשמית, ובמקביל -
ברוחניות.

בעונותינו הרבים, ישנם אנשים שמעמידים את תלמידי החכמים במקום נמוך, ממילא
כשלא מתאים להם, קל להם לדחות את דברי החכמים בשביל צורכיהם הפרטיים.
עלינו להעמיד את רבותינו במקום גבוה, שדעתם - דעת תורה - תעלה על כל שיקול
אישי שלנו, ואז נזכה לסייעתא דשמיא ולעצות טובות ומעולות מפי החכמים, ובכך נהיה
מוצלחים בכל דרכינו.

עולים במעלות

הגות, מחשבה ומוסר

"וגם חרבונא זכור לטוב"

קבלה יקרה היתה בידי של הגאון רבי חיים מוולאז'ין, שלא טעם מאומה, לא דבר מאכל ולא משקה, אלא אם כן נמצא אדם לידו שיענה אמן על ברכתו.

פעם אחת, כאשר שקד רבי חיים על תלמודו באישון ליל, חש לפתע צימאון חזק. מחד גיסא לא רצה רבי חיים להעיר את בני ביתו, ומאידך גיסא, לא רצה לטעום מאומה, כי אין מי שיענה אמן על ברכתו. כך התענה רבי חיים שעה ארוכה, עד שלפתע נשמעה נקישה חרישית בדלת הבית. מיהר רבי חיים, פתח את הדלת, ומולו עמד בחור אחד מבני הישיבה.

יסלח לי מרן ראש הישיבה – אמר הבחור – אולם ראיתי אור בבית ובקשתי לדבר עם הרב מעט בלימוד.

בבקשה – ענה רבי חיים בשמחה – אולם, אם תרשה לי, אברך בנוכחותך ואשתה מעט מים. הרב בירך והבחור ענה אחריו אמן, ולאחר מכן שוחחו מעט, והבחור פנה והלך לדרכו.

למחרת, פגש רבי חיים באותו בחור, והודה לו נרגשות על שבא אל ביתו אמש.

כבוד הרב – ענה הבחור במבוכה – כלל לא באתי אל הרב אמש, ובכלל לא שהיתי בין כותלי הישיבה...

הבין רבי חיים כי מן השמים ראו אותו בצערו, ושלווה אליו את אליהו הנביא בדמותו אותו בחור. אמנם, מאז כיבד רבי חיים מאד את אותו בחור, באומרו: "אם אליהו הנביא בחר לבוא בדמותו, אין זאת כי הוא בעל מדרגה גבוהה..."

על פי זה, יבואר מה שאנו אומרים לאחר קריאת המגילה: "וגם חרבונא זכור לטוב".

במדרש נאמר, כי חרבונא היה אחד מסריסי המלך, ובא אליהו הנביא בדמותו ויעץ למלך לתלות את המן.

ולכאורה קשה, אם אכן היה זה אליהו הנביא – מדוע יש לזכור לטוב את חרבונא?

אלא, אם אליהו הנביא בחר לבוא בדמותו, אין זאת כי בעל מעלה הוא, ויש לזכרו לטוב.

"פורים כפורים"

בזוהר הקודש מובא: כי יום כיפורים הוא יום "כ-פורים".

שמע מינה – אמר הצדיק רבי שמחה בונים מפשיסחא – שיום הפורים הוא גדול יותר, שהרי מדמים את יום הכפורים אליו ולא להיפך. הכיצד? אלא – הסביר הצדיק – בשני ימים הללו מצוים ישראל להתענות. ביום הכיפורים נצטוו לענות את הגוף ואילו בפורים אמרו חכמים: "חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע" – היינו עיניו הדעת. אם כן אמרו נא בעצמכם – סיים הרבי – עינוי הגוף או עינוי הדעת – מה מהם עינוי יותר גדול?

מטמונים מהפרשה

הגיגים ומעשיות

"המן מן התורה מניין?"

הגמרא במסכת חולין (דף קלט) שואלת: המן מן התורה מניין? ומתרתת הגמרא שנאמר (בראשית ג, יא): "המן העץ".

בפשטות – אמר הגאון רבי איסר זלמן מלצר – הדברים נראים תמוהים מאד, שכן מה הקשר בין המן בן המדתא האגגי לבין חטאו של אדם הראשון בעץ הדעת?

אלא – תיירך רבי איסר זלמן – כאשר נתבונן נראה, כי קשר הדוק יש בין שני הדברים. המן בן המדתא, היה ראש וראשון בין שרי המלך אחשוורוש, ולא היה חסר לו מאומה, לפי שהיה עשיר גדול ושליט על הכל, אלא שכל זה לא היה שווה בעיניו כאשר ראה את מרדכי היהודי שלא כורע ולא משתחוה לו. חסרון זה, שיש מאן דהוא שהוא אינו שולט בו, היה לצנינים בעיני המן עד שהפך לעיקר החשוב ביותר עבורו!

על זה שואלת הגמרא: היכן מרומז דבר זה בתורה? ומתרתת הגמרא שדבר זה מרומז בכתוב: "המן העץ" שכן גם אדם הראשון, לא היה חסר לו דבר, היה מדבר עם השכינה, חי חיי נצח, היה שרוי בגן עדן והכל היה מוכן להנאתו חוץ מעץ אחד, עץ הדעת. איסור זה לא נתן לו "מנוחה" וסופו שחטא בו וגרם לעצמו מיתה!

"חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע..."

בשולחן ערוך (או"ח סימן תרצ"ה) נפסק להלכה: ש"חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי"!

חייב זה טעון הסבר – אמר הגאון רבי שמואל רוזנבסקי – שהרי בדרך כלל – אין זה דרכו של יהודי לשתות יין עד כדי שיכרות, ומה נשתנה פורים? אלא – אמר רבי שמואל – משל למה הדבר דומה? לחרש וגידם שהיו ידידים טובים. מדי פעם, כאשר חשקה נפשם, היה החרש מרכיב את חברו הגידם על כתפיו ויוצא עמו לטייל, כך נהגו תמיד.

פעם אחת בלכתם בדרך עברו ליד בית גדול אשר מתוכו בקעו צלילי תזמורת וניכר היה כי בבית פנימה מתקיימת שמחה גדולה. הגידם שמע את הצלילים הנפלאים ונפשו כלתה להיכנס אל הבית ולשמוח בשמחתם, אלא שחברו החרש לא שמע מאומה, וממילא לא חפץ להיכנס. סימן לו הגידם בעוז כי ברצונו להיכנס.

בתוך הבית פנימה שמחה רבה, שולחנות ערוכים כל טוב, אנשים רבים ששים ושמחים, ותזמורת מעולה מנגנת בכל עוז. כל השומע רוקד ומפזז בשמחה. הגידם, שומע ונפשו כמהה לרקוד ולשמוח אולם חברו אינו שומע, וממילא אינו רוקד...

מה עשה הגידם? לקח מעל השולחן בקבוק יין משובח, השקה את חברו החרש עד תום, ועד מהרה פעל היין את פעולתו והחרש פצה במחול עליז. כן הוא גם הנמשל – אמר רבי שמואל – יום הפורים יום קדוש ונפלא, וביום זה הנפש הטהורה מתמלאת רצון לשמוח בשמחה אמיתית, שמחה של מצווה, אלא שהגוף אינו מבין את חשיבות היום, ואינו חש כלל בשמחה הגואה, משום כך משקים אנו את הגוף ביי, ועל ידי כך מתמלא הגוף שמחה, ועמו שמחה גם הנפש בטהרה.

ביני לבני

הרה"ג פנחס ברייער שליט"א מח"ס "לגדל" על חינוך ילדים

תחפושת

אמנם התחפושות הן עניין לפורים, אך יש ילדים החיים כל

השנה בתחפושת. הם משדרים משהו אחד, כשלמעשה, בתוך תוכם הם מרגישים משהו אחר לגמרי. לא תמיד ההורים מכירים את ילדיהם. לפעמים, הורים חושבים שלילד טוב במקום השקט שבו הוא נמצא, בזמן שהוא עצמו היה רוצה דווקא לפרוץ החוצה, להיות מסוגל להיכנס למרכז החברה. לפעמים, הילדה הצדיקה, שתמיד מוותרת ועוזרת, עושה זאת מחוסר יכולת לעמוד על שלה, וייתכן שהילד הצדיק, שלכולם נראה שאינו זקוק לשום מחמאה, כי נדמה שהכול זורם אצלו, מחכה דווקא למילה טובה. אלו דברים, שיתכן כי לא נגלה אותם לעולם, עד שלא ננסה לבדוק מה מסתתר מאחורי המסכה התמידית שעל פני הילד שלנו.

בחירת התחפושת הפורימית היא אחת ההזדמנויות לגלות מי ילדנו באמת. אך

למעשה, לא מומלץ להמתין לפורים. יש דרכים רבות לגלות את צפונות הלב של ילדינו גם במשך השנה. לא חייבים להיות מומחה בעל שם כדי לפענח רגשות של ילד; כל הורה שירצה להקדיש זמן לעניין, כל הורה שירצה להתקרב, שירגיש את ילדיו ויבין ללבם – יוכל לעשות זאת.

הנוסחה פשוטה למדי. צריך להשקיע ביצירת קשר חיובי עם הילדים כבר מעת היותם קטנים. נדגיש, כפי שכבר הדגשנו פעמים רבות: באופן טבעי, רוב השיחות שלנו עם ילדינו הן טכניות לחלוטין, כמו: תקומו, תלכו, תקנו, תיזהרו. תקשורת טכנית כזו אינה מובילה לפתיחות, ובוודאי לא לקשר קרוב.

רק אם נאמץ סגנון תקשורת אישי ולבבי, תקשורת שאינה קשורה לשום דבר, תקשורת שבה הילדים מרגישים שההורים מתעניינים בהם באמת – נוכל להגיע לפתיחות. אין כמו טיול נחמד ביחד, קנייה או ארוחה משותפת כדי לחבר ולקשר. בעיות רבות נפתרו וקשיים רבים הסתדרו – כתוצאה מרגעים מיוחדים אלו.

קשר אינו דבר שנוצר בן רגע; צריך להשקיע ולתחזק אותו באופן קבוע. זה דורש השקעה וסבלנות, אבל זה משתלם!